

Do zšeřelého pokojíku pomalu pronikaly první sluneční paprsky. Jako pátravé prstíky přejely přes tvář malého děvčátka, ponořeného do spánku. Holčička nakrčila nos a pak otevřela oči. Chvilí se rozespale rozhlížela a snažila se přijít na to, kde se to ocitla. Prvotní úlek, když místnost kolem sebe nepoznala, rychle vystřídala radost. „Jsme přeci u moře!“ vypískla nahlas radostně a vyskočila z postele. Bosky přeběhla do vedlejší místnosti, kde ještě zhluboka oddychovali její rodiče. Skočila jim do postele a začala na matraci skákat nahoru a dolů.

„Vstávejte, vstávejte, musíme jít plavat!“ volala se smíchem.

„Zavolejte někdo do ZOO, utekla jim tlupa opic,“ zasténal na oko tatínek a přetáhl si přes hlavu peřinu. Maminka se usmála a odtáhl stranou cíp deky, aby se k ní holčička mohla stulit. Ta ale dnes měla myšlenky jen na moře a plavání. Jako neposedné zvířátko se neustále vrtěla a štouchala do rodičů tak dlouho, až s brbláním vstali a oblékli se.

„Běž si vzít plavky, Adélko,“ pobídla ji maminka a skládala do velké tašky osušky a deku.

Adélka se rozběhla zpátky do pokoje a vytáhla z kufru své nové plavky. Měla z nich obrovskou radost, však je taky s maminkou dlouho a pečlivě vybíraly. Byly celé proužkaté ve všech barvách, jaké mívají melouny, její oblíbené ovoce – zelená, červená a žlutá.

Holčička se oblékla a pověsila se tatínkovi na ruku. „Tak pojďte už, pojďte,“ pobízela je netrpělivě. Vůbec poprvé měla uvidět moře a moc se na něj těšila. Doma chodívala s maminkou často plavat do bazénu a vodu milovala. Maminka o ní říkávala, že se měla narodit jako vydra a ne jako holčička.

Vyšli z hotelu a vydali se po pískem vysypané cestičce. Pěšina se vinula mezi kamennými zídkami, zpoza kterých vyrůstaly eukalypty a kouzelně voněly. Vzduch se chvěl začínajícím horkem, ale příjemně vanoucí větřík chladil čela malé skupinky.

Adélka pobíhala sem a tam, předbíhala před rodiče a pak se netrpělivě vracela zpátky, když na ni maminka zavolala, aby nechodila tak daleko.

Kamenné zídky se náhle rozestoupily do stran a před Adélkou se objevilo tolik očekávané moře. Holčička zůstala stát s otevřenou pusou a okouzleně hleděla na tu obrovskou vodní plochu. Ani v nejdivočejším snu si nepředstavovala, že bude tak ohromné.

„Tak pojď, ty moje malá opičko,“ pobídl ji tatínek s úsměvem. Adélka už na nic nečekala a rozběhla se k moři. Botky se jí bořily do horkého písku, ale ona na nic nedbala a nezastavila se dřív, než jí podrážky olízla první vlna. Moře se vzdouvalo jako živá bytost a šplouchání vlnek připomínalo Adélce šepot. Namočila si ruku do vody a zvědavě kapky olízla. „Je slaná!“ zavolala se smíchem. Rozběhla se zpátky k rodičům. Maminka už mezitím na písek rozprostřela velkou deku a začala se mazat opalovacím krémem.

„Pojďte do vody, prosím, prosím, prosím, prosím,“ poskakovala Adélka na místě. Tatínek se zasmál. „Tak schválně, kdo tam bude dřív?!“ pobídl ji a rozběhl se k moři. „To není fér!“ vypískla holčička, skopla z nohou botky a rozběhla se za ním. S výskáním vběhla do průzračně modré vody. Vlny ji příjemně houpaly sem a tam, podávaly si ji mezi sebou. Adélka se cítila jak v sedmém nebi. V bazénu to takové nikdy nebylo. Tatínek kolem ní plaval v kruzích a pod vodou ji tahal za nohu, hrál si na žraloka a celou ji pocákal, když se vedle ní nečekaně vynořil. Po půl hodině už byla Adélka tak vymáchaná, že se jí na prstech udělaly varhánky.

„Tak pojď, ty moje rybko. Aby ti tu ještě nenarostly žábry,“ řekl tatínek a plaval ke břehu. Adélce se sice nechtělo, ale byla poslušná holčička, takže se vydala za ním. Navíc viděla, jak maminka na dece začala z kabely vytahovat samé dobroty. V tu chvíli si Adélka uvědomila, že vlastně nesídala a v bříšku jí zakručelo. Rychle proto následovala tatínka a z moře doslova vystřelila jako šipka. Skočila na deku a maminku přitom celou postříkala.

„Ty drndo, dávej pozor!“ plísnila jí maminka s úsměvem. Adélka se dychtivě napřímila a hladovýma očima sledovala každý maminčin pohyb. Maminka si toho byla velmi dobře vědoma a přípravu jídla proto schválně natahovala. Nakonec jí dívčin nedočkavý výraz rozesmál.

„Tu máš, hladovče,“ usmála se a podala jí velký kus melounu. „Jé!“ vypískla Adélka a vrhla se po oblíbené pochoutce. Nedočkávě se do rudé dužniny zakousla. Ale ouha! Už s prvním soustem se jí do pusy přimotala i černá semínka. To byla jediná věc, která holčičce kazila potěchu z její pochutiny. Při každém soustě musela znovu a znovu vyplivávat zrníčka, a když do některého kousla, sladkost melounu přebila nepříjemná, hořká chuť. Adélka rozmrzele ošklivá semínka vydlobávala prstem a lepkavá šťáva jí stékala dolů po rukou. V tom si toho všimla maminka a začala jí zvýšeným hlasem kárat: „Adélo, jak to jíš! Copak jsi čuňátko? Hned si běž ty ruce umýt!“

Adélka se uraženě zvedla a nedojedený meloun upustila do písku. Pomalu se šourala zpátky k moři a trucovitě špulila dolní rtík. Na kraji vln si dřepala na bobek a umývala si ruce. Náhle ale postřehla, že jí šťáva ušpinila i její nové plavky. S úlekem na skvrnu začala stříkat vodu, ale ta nechtěla povolit a pořád plavky hyzdila! Adélka šla proto hlouběji a hlouběji do vln, aby byla celá skvrna potopená a mohla ji pořádně vydrhnout. Byla tak zaujata čištěním, že si ani nevšimla, že se nedaleko před ní začíná formovat pověstná devátá vlna. Ostatní vlnky byly mírné a klidné jako beránci, jejich vrcholky byly zdobené krajkovou pěnou, ale tahle jedna, ta se podobala spíš vlkovi. Šedivá, ošklivá a také stejně zlá. I její hřmění se podobalo vlčímu vrčení. Adélka na poslední chvíli zvedla hlavu, ale už jen mohla s rozšířenýma očima sledovat vysokou vlnu, jak se na ni řítí. „Maminko!“ stačila ještě vykřiknout, když se přes ni vlna převalila a dočista ji potopila.

Síla vlny smýkala s holčičkou sem a tam, točila s ní dokola, až Adélka úplně ztratila přehled o tom, kde je dole a kde nahoře. Nevzdávala se ale a plavala ze všech sil, aby se z ohyzdné vlny osvobodila. Už už nad sebou viděla hladinu, ke které hned zamířila, když v tom se vlna začala vracet zpátky do moře a nebohou Adélku stahovala s sebou!

Holčička vyplula na hladinu a zhluboka se nadechla. Očima hledala pobřeží, aby zavolala na rodiče, když v tom zjistila, že už je několik desítek metrů daleko v moři a z lidí na pláži se staly tak malé postavičky, že ani nepoznala, kdo z nich jsou máma s tátou. Zamířila zpátky ke břehu, ale na moři už vládly jiné proudy, nebezpečnější než u klidného pobřeží, a ty se jí teď zmocnily a vlekly ji stále dál a dál.

Adélka nebyla žádný strašpytel, ale teď jí bylo do pláče. „Co když už maminku a tatínka nikdy neuvidím? Co budu dělat?“ honilo se jí hlavou. Ruce i nohy jí začaly umdlévat. I když byla výborná plavkyně, tolik síly ještě nikdy vydat nemusela. Přemýšlela, co bude dělat dál, když v tom kousek před ní vytryskl z ničeho nic obrovský gejzír vody. Adélka se tak polekala, až se potopila. A co neviděla! Pod mořskými vlnami se ladně vznášelo šedé tělo obrovské velryby. Vlastně ne velryby, opravila se Adélka v duchu, když si vzpomněla na hodiny přírodopisu ve škole, vorvaně. Ten gejzír nebyl nic jiného, než proud vzduchu, který vorvaň vydechl ze svých plic.

Adélka znovu vyplavala nad hladinou a okouzleně ohromného savce pozorovala. To si také pamatovala ze školy – vorvaň je savec, který se musí pravidelně vynořovat, aby se mohl nadechnout. Protože byla Adélka slušně vychovaná, zavolala: „Dobrý den pane vorvani!“

K jejímu údivu se kolem rozlehl hluboký hlas: „I tobě dobrý den, holčičko.“ Než se Adélka vzpamatovala z překvapení, vorvaň pokračoval: „Co děláš tak daleko na moři a sama? Tady to pro malé holčičky není bezpečné!“

„Já jsem sem nechtěla, pane vorvani. Když jsem ze sebe smývala melounovou šťávu, smetla mě vlna a já se jí nedokázala ubránit,“ postěžovala si Adélka.

„Ach tak. Vlny umí být zrádné,“ přikývl moudře vorvaň. „Takže jsi z Melounového ostrova, neboj, pomůžu ti a odvezu tě zpátky,“ pokračoval a potopil se. Než se Adélka nadála, znovu se vynořil, ale tentokrát přímo pod ní, takže mu zůstala sedět na hřbetě. Přimo před ní byl v hladké pevné kůži dýchací otvor, z kterého vycházel vorvaňův hlas: „Pevně se drž! Poplaveme hodně rychle!“

A skutečně! Mohutné vorvaní tělo začalo vodní hladinu prorážet rychlostí běžícího koně. Adélka se nejprve trochu bála, ale brzy si jízdu začala užívat a vesele výskala. Náhle v dálce před nimi porušila jedolitou vodní pláň tmavá skvrna. Vorvaň k ní zamířil a jak se blížili blíž a blíž, Adélka v té skvrně rozeznala ostrov. Pevnina obklopená ze všech stran mořem zářila jako nebroušený smaragd mezi safíry. Vorvaň dovezl Adélku tak blízko k zemi, jak mu to jen mělké pobřežní vody dovolovaly. Adélka z něho sklouzla a chvíli vedle něj ještě šlapala vodu.

„Mockrát vám děkuji, pane vorvani,“ poděkovala vychovaně. „Doufám, že se ještě někdy uvidíme,“ dodala a zamířila směrem k běloučké pláži. „Hodně štěstí, maličká,“ zaburácel vorvaň a na rozloučenou vyfoukl proud vody nad hlavu. S veselým plácnutím obrovské ocasní ploutve se ponořil a zmizel.

Adélka doplávala k pláži a vylezla z vody. Kousek za sněhobílým pískem začínala zelená džungle. Holčička stěnu zeleně chvilí zkoumavě pozorovala, když v tom ji upoutala malá cestička, která se vinula mezi stromy. Adélka se k ní rozběhla a vydala se po ní hlouběji do nitra ostrova.

Stromy kolem ní vytvořily zelený baldachýn, a jak slunce pronikalo listy, celé okolí se nořilo do tajemného zelenavého přísvitu. Všude kolem Adélky se ozývaly hlasy ptáků a pokřikování opic. Holčička nebojácně kráčela pořád vpřed, až před sebou spatřila světlo. Došla na konec cestičky a na okamžik musela přimhouřit oči, protože ji jasná záře oslepila. Když znovu jasně viděla, nevěřila vlastním očím.

V malém údolíčku, které se před ní rozevíralo, stály vedle sebe drobné dřevěné domky. Z některých komínů se kouřilo, před některými domky se sušilo prádlo. Nejpodivnější ale byli obyvatelé této ztracené vesničky. Kam až oko dohlédlo, všude se kutálely melouny! A nejen kutálely, některé stály vedle sebe a očividně se velmi dobře bavily, jiné spolu dováděly a přeskakovaly přes švihadlo. Adélka dokonce zahlédla jeden, který mířil k blízkému potůčku a na jeho bříšku nadsakoval koš plný špinavého prádla.

Adélka s údivem spráskla ruce. „Jak je to jen možné?“ podivovala se a nevěřičně kroutila hlavou. Náhle se vedle ní ozval šramot a z pralesa se se smíchem vykutálely dva melouny. Jakmile zpozorovaly malou holčičku, překvapeně se zarazily.

„Dobrý den,“ pozdravila Adélka vychovaně. Maminka jí vždycky říkala, že když neví, co má dělat, slušností nic nezkaží.

„Dobrý den,“ opětoval její pozdrav jeden z melounů, který byl trochu větší. Vykutálel se kousek před svého kamaráda. „Co jsi zač?“ ptal se zvědavě.

„Já jsem Adélka,“ představila se holčička.

„A co děláš u nás v Melounově?“ vložil se do debaty i druhý meloun a také se přikutálel blíž.

„Já jsem se ztratila. Jsem tu se svými rodiči, ale uneslo mě moře a já se teď k nim musím vrátit. Ale nevím kudy,“ povzdychla si Adélka.

„A nechceš kousek melounu?“ nabízel se dychtivě starší melounek. „Jsem dobroučkový a sladoučkový.“ Adélka ale odmítavě zavrtěla hlavou. „Já chci maminku a tatínka.“

„Naši určitě budou cestu znát!“ vypískl mladší meloun. „Pojď!“ vybídl ji a o zlom krk se začal kutálet dolů do vesničky. Druhý meloun ho spolu s holčičkou následoval důstojnějším tempem. Cesta po prašné pěšině trvala jen pár okamžiků a Adélka se ocitla na malém náměstíčku uprostřed vesnice. Ze všech stran se ozýval překvapený šepot, melouny si holčičku zvědavě prohlížely, nakláněly se jeden k druhému a tiše si špitaly.

„Co se to tu děje?“ ozval se náhle zezadu hluboký hlas. Adélka se otočila a uviděla ten největší meloun ze všech. Byl tak velký, že jí dosahoval skoro až po pás. Jeho temně zelená slupka přecházela skoro až do černa, a když otevřel ústa, byla vidět tmavě červená dužnina. Vedle něj se kouřil malý meloun, který Adélka potkala v džungli.

„Dobrý den,“ pozdravila znovu holčička. „Já jsem se prosím ztratila,“ osvětlila situaci.

Meloun se zarazil a vážně si ji prohlížel. „Tak ztratila, říkáš,“ zabrumlal, když se kolem ní kutálel, aby si ji pořádně prohlédl. „A odkud jsi, že ses ztratila?“ pokračoval v otázkách.

„Prosím pěkně z České republiky.“

„Tak to ses zatoulala pěkně daleko!“ vykřikl s údivem starý meloun. Mezi ostatními melouny to udiveně zašumělo.

Adélka se rozesmála. „Ale ne, já jsem tu s rodiči na dovolené. Jen nevím, jak se přesně jmenuje to město, kde bydlíme, ale poznám naši pláž,“ řekla a podrobně jim ji popsala.

„Tu pláž znám, vyprávěl mi o ní jednou delfín,“ řekl druhý meloun, který Adélka potkala na okraji džungle. „Tak to ti musíme pomoci domů.“ Adélka se na něj vděčně usmála.

„To ano, to se rozumí, samo sebou,“ ozývalo se mumlavě od ostatních melounů. Všechno to zkrátka byly dobré duše.

„Ale nejdřív si tady u nás chvíli odpočiň,“ souhlasil starý meloun.

Adélka si sedla do stínu jednoho z domků a zvědavě se rozhlížela. Všimla si, že ne všechny melouny, které tu žijí, jsou stejné. Nejvíc bylo těch, které měla tak ráda – se zelenou slupkou a červenou dužninou. Mezi nimi se ale kutálely i malinkaté melouny, které hlučely ze všech nejvíc. Dohlížely na ně kuřátkově žluté melouny a sem tam spatřila i tmavě zelené melouny, takové, jako byl místní starosta. Společnost jí neustále dělaly dva melouny, které potkala u džungle.

„Nemáš hlad?“ zeptal se jí jeden. Zrovna v tu chvíli Adélce zakručelo v bříšku. Omluvně se usmála a přikývla: „Mám.“

Meloun už na nic nečekal, otevřel ústa a podal jí kousek své červené dužniny. Adélka se podivila, ale meloun jí vysvětlil, že je to v pořádku, protože mu ten kousek zase doroste. Všechny melouny považují za největší čest, když je někdo ochutná a pochválí je za jejich skvělou chuť.

Adélka tedy už na nic nečekala a s chutí se do melounu zakousla. V duchu se už připravovala na nepříjemné černé pecičky, ale jaké bylo její překvapení, když kousla poprvé, podruhé a potřetí a žádná semínka v puse necítila! Udiveně začala dužninu zkoumat a zjistila, že tam vůbec žádná semínka nejsou! A ta chuť! Meloun byl šťavnatý a tak sladoučký, až se jí sbíhaly sliny.

„Jak to, že nemáte v sobě semínka?“ zeptala se udiveně.

„Nejsme přece včerejší! Těch jsme se už dávno zbavili,“ mávl opovržlivě melounek. „Ty máš ta hořká semínka ráda? Podle mně jsou jen na obtíž. Byli jsme díky nim neohrabaní a těžcí, překážela nám, tak jsme se jich zbavili. Už je tomu pěkných pár let nazpátek.“

„Kdybyste tak existovali i u nás doma, to by byla nádhera,“ povzdychla si Adélka toužebně.

„Ale to není žádný problém,“ ozval se za ní hluboký hlas starého melouna. Holčička se překvapeně otočila.

„Poptal jsem se po vesnici a našel pár dobrodruhů, kteří chtějí poznat svět. Rádi půjdou s tebou,“ usmál se starý meloun. A skutečně, přímo za ním se s úsměvem kutálelo sem a tam dobře deset melounů všech druhů! Adélka radostně zatleskala ručičkami.

„Chceme tě ale ještě pozvat na naše slavné výroční oslavy chutnosti a šťavnatosti,“ vmísil se do debaty jeden z melounů. „Byla by pro nás velká čest, kdyby ses stala čestnou melounkou a předsedala komisi, která rozhodne o vítězi.“

Adélka moc ráda souhlasila, a melouny ji proto odvedly na blízkou loučku za vesnicí. Posadily ji na měkkou trávu pod vysoký strom, aby byla ve stínu a cítila se příjemně. Po její levé i pravé ruce usedly dva nejstarší nejváženější melouny, jeden žlutý a druhý tmavě zelený. Adélka se na pohodlném sedátku nedočkavě ošívala.

Ostatní melouny vytvořily velký kruh s volným prostorem uprostřed. Mini melounky si šeptaly a s chichotáním se poštuchovaly, žluté melouny na ně shovívavě dohlížely a zelené se tiše bavily s temně zelenými a probíraly své favority.

Dopředu vystoupil starosta vesnice. „Pozor, pozor! Milí melouni!“ začal halekat a břicho se mu přitom důležitě dmulo. „Měsíc se s měsícem sešel a opět nadešel čas našeho slavného klání! Nechtě předstoupí ti, kteří si chtějí nárokovat titul nejsladšího a nejšťavnatějšího melouna!“

Jako první na volné prostranství vtrhl temně zelený meloun. Bleskově se prokutálel po obvodu kruhu a několikrát nadskočil. Pak prudce zastavil přesně uprostřed a hrdě se vypnul. „Chci obhajovat svůj loňský titul!“ zavolal s úsměvem.

„Ach ano, ty musíš soutěžit! Ano, jsi z nás nejsladší!“ ozývalo se z jedné strany kruhu, kde stálo nejvíc tmavě zelených melounů. Nějaké melounky dokonce z pohledu na svého šampiona nadšením omdlely.

„Já chci také soutěžit!“ ozvalo se zpoza skupiny žlutých melounů, které se poslušně rozestoupily, a jejich středem se důstojně vkutálel velký žlutý meloun. Dokutálel se vedle zeleného a změřil si ho očima. „Loni jsi mě možná porazil, ale letos jsem poctivě trénoval a posiloval a znovu už nade mnou nevítež!“ prohlásil žlutý meloun.

„Maminko, já chci taky soutěžit, prosím, prosím, prosím!“ ozvalo se náhle mezi zelenými melouny a dopředu poposkočil Adélčin starý známý s pralesa. „Ale no tak, melounku, ještě musíš hodně vyrůst a zesládnout, než se budeš moci porovnávat s těmi nejsladšími z nás,“ plísnila ho s úsměvem jeho žlutavá maminka. Malý meloun smutně sklonil hlavu.

„Paní melounová, nechte ho prosím soutěžit,“ ozvala se Adélka, které bylo smutného melouna líto. Ten se na ni radostně podíval a pak se s nadějí otočil ke své mamince. Paní melounová ho chvíli zkoumavě pozorovala, ale pak si povzdychla: „Tak utíkej.“

Mladý meloun se radostně vkutálel do kruhu. Samou radostí nedával pozor a vrazil do svých dvou soupeřů. Oba starší melouny se na něj shovívavě usmály. Samy si velmi dobře pamatovaly na dobu, kdy byly také mladé, a přesto chtěly prokázat svou sladkost a chutnost.

„Ještě někdo další?“ zeptal se starosta a pohledem přelétl shromážděné melouny. Nikdo další se však již nepřihlásil, a tak se mohlo přistoupit k ochutnávání. Všichni tři melounní šampioni se přikutáleli blíž k Adélce a porotě. Po jednom k nim přistoupili a každému nabídli kousek ze své šťavnaté dužniny.

Adélka si připadala jako v sedmém nebi. Všechny tři melouny měly tu nejsladší a nejšťavnatější dužninu, jako kdy jedla. A nikde žádná zrníčka! „Tohle bych mohla jíst celý den,“ pomyslela si Adélka blaženě s přivřenými očima.

Vyrušilo ji tiché zakašlání. Otevřela oči a uvědomila si, že na ní všechny melouny hledí a čekají na její rozhodnutí. Zaskočeně začala přemýšlet o tom, který z melounů jí chutnal nejvíc. Čelo se jí svažilo úsilím. Vždyť všechny melouny byly tak strašně dobré!

Nakonec se usmála a řekla: „Vybrat mezi vámi ten nejlepší meloun je nesmírně těžké, všichni jste tak moc dobří, že bych vás nejradši celé snědla.“ Mezi melouny to pochvalně zabučelo. Takové uznání!

„Protože jste mě jmenovali čestnou melounkou, rozhodla jsem se, že letošní rok budete mít tři vítěze! Vyhráváte všichni!“ zavolala nakonec. Shromážděné melouny vybuchly v jásot a ovace. Takový výsledek nikdo nečekal, ale všechny potěšil.

„Děkujeme ti, Adélko, za tvé rozhodnutí. Nikdy mě nenapadlo, že se dožiju takové šťastné chvíle!“ ozval se starosta a otíral si velké melounní slzy dojetí. Klání skončilo, a tak už nezbylo nic jiného, než vyprovodit Adélku na cestu.

Všechny melouny ji doprovodily k mořskému pobřeží, kde se na vlnách kolébal Adélčin starý známý kamarád vorvaň.

„Tak se znovu shledáváme,“ zvolal vesele.

„Jste moc hodný, pane vorvani, jenže tady nebydlím. Ale už vím, kam se potřebuji vrátit,“ odpověděla Adélka. Vylezla vorvaňovi na hřbet a melouny se přidaly k ní. Pořád ale z hladkého hřbetu sklouzávaly dolů. Nakonec jednoho melouna napadlo, že si z lián spletou síť, do ní se všichni schovají, a Adélka ji bude držet, aby nesklouzli. Jak řekl, tak také udělali a vorvaň brzy znovu zamířil na širé moře. Adélka mávala melounům na břehu tak dlouho, až jí začala bolet ruka a z ostrova se zase stala pouhá tmavá skvrnka.

Vorvaň je pak všechny zavezl zpět k té správné pláži, holčička sklouzla do vody a pevně přitom svírala síť s melouny. Vychovaně poděkovala a plavala k pláži.

Když konečně vylezla na písek, radostně se obrátila k melounům. S údivem ale zjistila, že se z nich staly normální melouny a už neuměly mluvit, ani se kutálet. Adélce z toho bylo smutno, ale věděla, že na své kamarády nezapomene.

Brzy se opět shledala se svým tatínkem a maminkou, kteří ji pořádně vyplísni za to, že se ztratila a způsobila jim tolik starostí. Adélka jim vyprávěla o svém dobrodružství a ukázala jim melouny bez pecek. Protože z nich měla takovou radost, její tatínek se rozhodl, že je vezmou s sebou zpátky domů a postarají se tak o to, aby se o těchto šťavnatých dobrůtkách dozvědělo co nejméně lidí.

Adélka si tak už napořád může vychutnávat sladounkou dužninu melounu bez toho, aby jí radost kazily ošklivé hořké pecičky. A nejen Adélka – bezpečný meloun si dnes může koupit úplně každý, třeba i vy!